

ISAAC ASIMOV: GALATEA

Valamilyen magam előtt is ismeretlen okból időnként George-nak gyónom meg legbensőbb titkaimat. Ez ugyan teljesen fölösleges, hiszen George túláradó, hatalmas együttérzőképességét kizárólag önmagának tartja fenn, de azért időről időre mégis megpróbálom kiönteni neki a szívemet.

Persze lehet, hogy nem is tehettem róla, mert abban a pillanatban az én önsajnálatom is már-már kicsapott medréből.

A Pávában ültünk, a kiadás ebéd utáni epertortadesszertre vártunk, amikor belekezdtem.

- Te George, én egyszerűen torkig vagyok azzal, hogy a kritikusok meg sem próbálják kitalálni, hogy mit is akarok. Engem meg nem érdekel, hogy mit csinálnának ők az én helyemben. Hiszen nyilvánvaló, hogy nem tudnak írni, különben nem pazarolnák kritikuskodásra az idejüket. És ha legalább valamennyire tudnak írni, akkor kizárólag arra használják a kritikus pálya nyújtotta lehetőségeket, hogy a náluknál különbeket ócsárolják. Ráadásul...

De ebben a pillanatban megérkezett az epertorta, és George kihasználta az alkalmat, hogy magához ragadja a beszélgetés irányítását. Ezt egyébként akkor is megtette volna az adott pillanatban, ha a torta véletlenül nem érkezik meg.

- Öregfiú - mondta -, meg kell tanulnod méltósággal viselni a sorscsapásokat. Meséld be magadnak, hogy nyavalyás írásaidd oly csekély mértékben befolyásolják a világesemények alakulását, hogy semmi következménye nincs annak, amit a bírálóid mondanak, ha ugyan egyáltalán megemlítenek. Az ilyen gondolatok nemcsak megkönnyebbülést hoznak, de azt is megakadályozzák, hogy gyomorfekélyt kapj. Az ilyen beszédek különösen az én társaságomban mellőzöd, amit különben is megtennél, ha volna benned annyi érzékenység, hogy felfogd, az én munkám összehasonlíthatatlanul jelentősebb a tiédnél, és azok a bírálatok, amelyek időnként rólam jelennek meg, nagyságrendekkel kétségbeejtőbbek.

- Azt akarod mondani, hogy te is írsz? - kérdeztem maró gúnnyal, és rávettem magam a tortára. Nem - mondta George, és ő is rávetette magát a saját tortájára. - Én ennél sokkal fontosabb szerepet játszom, én vagyok az emberiség jótevője: az emberiség gyalázott, meg nem értett jótevője.

Esküdni mertem volna, hogy a szememben könnycsepp csillant meg.

- Nem értem - válaszoltam kedvesen -, hogy alkothat bárki is olyan rossz véleményt rólad, hogy azt meg nem értesnek lehetne nyilvánítani.

- Csak kacagok gúnyolódásodon - vágott vissza George -, mert tudom, hogy semmi alapja sincs. Különben sem rád gondoltam, hanem arra a gyönyörű nőre, Elderberry Muggsra.

- Elderberryre? - hitetlenkedtem.

Igen, Elderberry [a.m. boodza] a neve (mondta George). Nem tudom, miért keresztelték így a szülei, bár lehet, hogy még nem törvényesített szerelmük egy mámoros pillanatáról akartak vele

megemlékezni. Elderberry maga úgy vélte, hogy mindkét szülője bodzabor-befolyásoltság állapotában leledzett azokban a pillanatokban, amelyek elindították őt az életbe. Különben esetleg meg sem kapta volna a lehetőséget.

Akárhogy is, apja, aki régi barátom volt, megkért, hogy legyek a gyermek keresztapja, és én nem utasíthattam el. Sok barátom van, akik kizárólag az én társaságomban érzik magukat biztonságban a templomban, mert akkor kisugárzik rájuk nemes megjelenésem és nyílt és ártatlanul erkölcsös arckifejezésem, úgyhogy ezenkívül is számos esetben kértek már fel keresztapaságra. Ezeket a dolgokat természetesen igen komolyan veszem, és vállalom a megtiszteltetéssel járó felelősséget. Éppen ezért később is a lehető legszorosabb kapcsolatban maradok a keresztgyermekeimmel, különösen ha felnőttkorukra olyan természetfölöttien gyönyörűek lesznek, mint Elderberry.

Apja akkoriban halt meg, amikor Elderberry betöltötte a húszat, és a lány, mint kiderült, jelentős pénzüsszeget örökölt, amely a világ szemében csak még inkább fokozta szépségét. Én természetesen fölötte állok az olyan kicsinyes dolgoknak, mint a pénz, de úgy éreztem, meg kell óvnom a lányt a hozományvadászoktól. Éppen ezért kötelességemnek tartottam, hogy még több időt töltssek a társaságában, és gyakran vacsoráztam nála. Hiszen végül is, mint ezt nyilván sejted is, igen kedvelte az ő George bácsikáját, és én a magam részéről igazán nem tudtam zokon venni vonzódását.

További szerencsés véletlen, hogy Elderberrynek nem volt igazán szüksége apja vagyonára, lévén hogy hírneves szobrász lett, és alkotásainak művészi értékét semmiképpen sem lehetett megkérdőjelezni, ugyanis a piacon igen magas áron keltek el.

Én magam nem igazán értettem az alkotásait, mert az én művészi ízlésem egészen légies, így hát nem volt tőlem elvárható, hogy értékeljem azokat a szobrokat, melyeket a durva tömegek azon részének kedvére készített, akik képesek voltak megfizetni. Emlékszem egy esetre, amikor megkérdeztem tőle, hogy mit is ábrázol egy bizonyos szobor.

- Mint látod - mondta -, a mű címe Repülő gólya.

Sokáig tanulmányoztam a legfinomabb bronzból öntött objektet, majd végül megszólaltam:

- Igen, a címfeliratot én is láttam, de hol a gólya?

- Itt - mondta, és rámutatott egy apró fémkúpra, amely meglehetősen formátlan bronzalapból emelkedett ki, és hegyes csúcsban végződött.

Töprengve néztem egy darabig, majd újra megkérdeztem:

- Ez egy gólya?

- Hát persze hogy az, te vén tökfő (mert mindig ilyen kedves becenevekkal illetett), ez jelképezi a gólya hosszú csőrének hegyét.

- És ennyi elég, Elderberry?

- A legteljesebb mértékben - válaszolt Elderberry. - Nem magát a gólyát akartam ábrázolni, hanem a

gólyaság absztrakt fogalmát, és ez a mű mindenkinek pontosan ezt juttatja eszébe.

- Igen, így van - mondtam kissé zavartan -, most, hogy így mondod. De mégis, a cím azt mondja, hogy a gólya repül. Ezt meg honnan lehet tudni?

- De hát te hájfejű - kiáltott fel -, nem látod ezt a meglehetősen formátlan bronzalapot?!

- De - mondtam -, elég nehéz volna nem észrevenni.

- És ugye nem tagadod, hogy a levegő, vagy ami azt illeti, bármelyik gáz alakatlan tömeg? Nos, hát ez a meglehetősen formátlan bronzalap kristálytiszta ábrázolja a légkör absztrakt fogalmát. És látod, hogy az alapnak ezen az oldalán van egy vékony, egyenes vonal, amely tökéletesen vízszintes.

- Hát igen, most, hogy felhívtad rá a figyelmet.

- Ez a légkörben való repülés absztrakt fogalmának ábrázolása.

- Figyelemre méltó - feleltem miután így elmagyaráztad, világos, mint a nap. Mennyit fogsz érte kapni?

- Ó - legyintett könnyedén, mintha csak hangsúlyozni akarná az egész jelentéktelenségét. - Talán tízezer dollárt. Oly egyszerű és magától értetődő, hogy bűnnek érezném, ha többet kérnék érte. Inkább tanulmány az egész, mint bármi más. Nem úgy, mint az - mondta, és rámutatott egy falfestményre, amelyet krumpliszákokból és kartonpapírból állított össze, amelyeket egy törött habverő körül rendezett el, aminek az alsó részén ráadásul még valami rászáradt tojásszerű is volt.

Tisztelettel néztem ezt az izét.

- Ez természetesen felbecsülhetetlen értékű! - mondtam.

- Azt hiszem - válaszolt. - Tudod, a habverő nem volt új. Rajta van a kor patinája. Egy kukából szedtem ki.

És aztán, máig sem értem, miért, az alsó ajka reszketni kezdett, és felsírt.

- Jaj, George bácsi!

Rettenetesen megijedtem. Megragadtam erős, szobrászra valló bal kezét, és megszorogattam.

- Mi baj van, kicsim?

- Jaj - mondta -, annyira fáraszt, hogy kidolgozzam ezeket az egyszerű absztrakciókat, csak azért, mert a közönségnek ez kell. - Jobb öklét a homlokához emelte, és tragikus hangon folytatta: - Istenem, bárcsak azt csinálhatnám, amihez nekem van kedvem, amit művészi szívem diktál.

- És az mi, Elderberry?

- Kísérletezni akarok. Új irányba akarok előretörni. Meg akarom próbálni a sosem próbáltat, merni a legmerészebbet, létrehozni a létrehozhatatlant.

- Hát akkor miért nem azt csinálod, gyermekekem? Elég gazdag vagy ahhoz, hogy a saját kedvteléseidnek hódolhass.

Hirtelen rám mosolygott, és egész gyönyörű arca felragyogott.

- Köszönöm, George bácsi, köszönöm, hogy ezt mondtad. Az az igazság, hogy azt teszem, amihez kedvem van - legalábbis néha. Van egy titkos szobám, ahol a kis kísérleteimet tartom, azokat, amelyeket csak az iskolázott művészi ízlés volna képes kellőképpen értékelni. A generálisoknak való kaviárt - lelt rá a találó kifejezésre.

- Megnézhetném?

- Hát persze, drága bácsikám. Hogy is tagadhatnám ezt meg tőled, miután olyan biztató szavakat szóltál hozzám!

Felemelt egy súlyos függönyt, amely mögött titkos ajtó húzódott meg. Oly szorosan illeszkedett a falba, hogy alig lehetett észrevenni. Megnyomott egy gombot, és a villanymotor kitért az ajtót. Beléptünk, az ajtó becsukódott mögöttünk, éles, fluoreszkáló fények gyulladtak fel, és olyan ragyogóan megvilágították az ablaktalan szobát, mintha nappal lett volna.

Szinte azonnal megpillantottam a gólyát, mely valami dús, kőszerű anyagból készült. Minden tolla a helyén volt, szeme élettelen csillogott, a csőrét kissé kitértette, szárnyát félig széttárta.

Úgy láttam, rögtön felrepül a levegőbe.

- Te jó ég, Elderberry - kiáltottam fel -, még sohasem láttam ilyet!

- Tetszik? Fotografikus művészetnek hívom, és azt hiszem, a maga módján gyönyörű. Persze szigorúan kísérleti, a kritikusok és a közönség egy emberként nevetnének rajta, gúnyolódának, és nem értenék, mit is akartam. Csak az egyszerű absztrakciókat tisztelik, amelyek nem hatolnak mélyebbre a felszínnél, és amelyeket mindenki megérthet, az ilyen művészet viszont csak a kifinomult lelkekhez szólhat, és azokhoz, akik képesek várni a lassú megértésre.

Ezután többször beléphettem a titkos szobába, és tanulmányozhattam a ritka, egzotikus darabokat, amelyek erős ujjai és iskolázott vésője nyomán időről időre életre keltek. Mélységesen csodáltam egy női fejet, amely pontosan ugyanolyan volt, mint Elderberryé.

- Tükör a címe - mondta szégyenlősen mosolyogva. - Nem gondolod, hogy pontosan ábrázolja a lelkemet?

Elragadtatva bólogattam.

Azt hiszem, végül is ez indította arra, hogy legféltettebb titkába is beavasson.

- Elderberry - kérdeztem egyszer -, hogy lehet, hogy nincsenek, nincsenek ... - elhallgattam, de aztán elvetvén a finomkodást, emígy fejeztem be a mondatot - fiúid?

- Fiúim - mondta mély megvetéssel - Ugyan! Zsonga- nak ugyan körülöttem ezek a reménybeli fiúk, akikről beszélsz, de hogy vethetnék rájuk egy pillantásnál többet? Művész vagyok. Szívemben, elmémben, lelkemben ott él a tökéletes férfias szépség képe, amelyet pusztá hús és vér meg sem közelíthet, pedig az én szívemet csakis ez az ideális szépség hódíthatná meg. Ez, egyedül ez nyerte el a szívemet.

- Nyerte el a szívedet, gyermekekem? - kérdeztem halkán. - Tehát találkoztál vele?

- Igen, de gyere, George bácsi, megmutatom. Megosztom veled legnagyobb titkomat.

Visszatértünk a fotografikus művészet szobájába, ahol félrehúzott egy másik vastag függönyt. Egy alkóv előtt álltunk, melyet addig sosem vettem észre. Itt, ebben az alkóv- ban állt egy férfi szobra, hat láb magas akt. Amennyire meg tudtam ítélni, a legkisebb anatómiai részlet is pontos volt.

Elderberry megnyomott egy gombot, és a szobor talapzata lassan forogni kezdett úgy, hogy minden szögből megcsodálhattuk sima szimmetriáját és tökéletes arányait.

- A mesterművem - sóhajtottá Elderberry.

Én magam ugyan nem vagyok a férfiszépség nagy csodálója, de Elderberry gyönyörű arca úgy ragyogott, hogy megértettem, elárasztotta a szerelem és csodálat.

- Te a szoborba vagy szerelmes - mondtam.

- Igen - suttogta -, meg tudnék halni érte. Amíg ő létezik, minden más férfit torznak és gyűlöletesnek látok. Akárki érintene is meg, undorodnék. Csak őt akarom. Csak őt.

- Szegény gyermekekem - mondtam -, ez a szobor nem él.

- Tudom ... Tudom ... - csuklott el a hangja. - Szegény szívem ebbe tört össze. Mit tegyek?

- Milyen szomorú! - mormoltam. - Pygmalion történetére emlékeztet.

- Kire? - kérdezte Elderberry, aki, mint minden művész, egyszerű lélek volt, aki mit sem tud a széles nagyvilágról.

- Pygmalionra. Ez egy ókori történet. Pygmalion szobrász volt, éppúgy, mint te, csak persze férfi. És készített egy gyönyörű szobrot, éppúgy, mint te, csak különös férfi előítéleteitől vezéreltetve, természetesen nőt, és elnevezte Galateának. A szobor olyan gyönyörű volt, hogy Pygmalion beleszeretett. Látod, ugyanaz a történet, mint a tiéd, azzal a különbséggel, hogy te élő Galatea vagy, és a szobor a faragott ...

- Nem - mondta Elderberry erélyesen. - Igazán nem kívánhatod, hogy Pygmalionnak hívjam. Ez durva, reszelős név, és én valami igazán költőit szeretnék. Őt - és arca újra felragyogott a szerelemtől -

Hanknek nevezem. Van valami ebben a Hank névben, olyan puha, olyan dallamos, hogy a lelkemig hatol... De mi történt Pygmalionnal és Galateával?

- Pygmaliont legyőzte a szerelem, és imádkozott Aphroditéhez ...

- Kihez?

- Aphroditéhez, a szerelem görög istennőjéhez. Imádkozott hozzá, és az istennő megszánta, és életre keltette a szobrot. Galatea élő asszony lett, feleségül ment Pygmalionhoz, és boldogan éltek, míg meg nem haltak.

- Hüüm - mondta Elderberry. - Gondolom, ez az Aphrodité valójában nem is létezik, vagy igen?

- Nem, valójában nem. Másrészt viszont... - De nem folytattam. Nem gondoltam, hogy Elderberry megértette volna, ha a kétcentis démonomról, Azazelről kezdek neki beszélni.

- Ez bizony elég nagy baj - folytatta -, mert ha valaki képes volna rá, hogy életre keltse Hanket, hogy hideg, kemény márványból meleg, puha hússá változtassa, annak odaadnám ... jaj, George bácsi, elképzelni sem tudod, milyen csodálatos lenne megölelni Hanket, és érezni az ujjaim alatt a húsát, a puhaságát, puhaságát, puhaságát... - motyogta, mint aki megrészegetett az érzéki örömtől.

- Az a helyzet, kedves Elderberry - mondtam -, hogy nekem ugyan semmi kedvem nem volna ehhez, de meg tudom érteni, hogy neked örömet szerezne. Viszont azt mondtad az előbb, hogy annak, aki hideg, kemény márványból puha, meleg hússá változtatná, adnál valamit. Valami konkrét dologra gondoltál, kedvesem?

- Hát persze! Adnék neki egymillió dollárt.

Egy pillanatra elhallgattam, ahogy bárki más is elhallgatott volna a helyemben ekkora összeg tiszteletére, aztán folytattam a puhatolózást:

- De Elderberry, van egymillió dollárod?

- Kétmillió gyönyörű dolcsim van, George bácsi - mondta a maga egyszerű, romlatlan módján -, és a felét szívesen odaadnám. Hank megérné, és különben is, akármikor hozzákereshetek, ha elkészítek még néhány absztrakciót a közönség örömére.

- Így igaz. No hát, csak fel a fejjel, Elderberry, és majd meglátjuk, tud-e rajtad segíteni a te George bácsikád.

Nyilvánvalóan Azazelnek való munka volt, úgyhogy hívtam az én kis földönkívülimet, aki megtévesztésig hasonlított egy kétcentis ördögre, még pici szarva is volt, és csapkodott a villás farkával.

Szokás szerint rosszkedvű volt, és ragaszkodott hozzá, hogy azzal lopja az időmet, hogy unalmas részletességgel elmondja, miért van rosszkedve. Úgy látszott, készített valami művészi alkotást, legalábbis olyasmit, ami a saját nevetséges világa mércéje szerint művészinek számított, mert

részletesen leírta ugyan, de képtelen voltam megérteni - és a kritikusok nem fogadták kellő lelkesedéssel. Gondolom, a kritikusok az egész világegyetemben egyformák, mind egy szálig semmirekellő gonoszok.

Bár azt hiszem, legalább azért hálásaknak kell lennünk, hogy a földi kritikusokban a tisztességnek legalább egy apró csírája megmaradt. Ha hihetünk Azazelnek, a kritikusok összehasonlíthatatlanul megbocsáthatatlanabb dolgokat irkáltak róla, mint terólad valaha is. A legszelídebb jelzőjük hallatán is kutyakorbácsot fognál. Tulajdonképpen az egészet az juttatta eszembe, hogy mennyire hasonlított a te si- rámaidra, amit Azazel mondott.

Nagy nehezen sikerült annyi időre beléfojtanom a szitokárdatot, hogy előadhassam kérésemet, hogy keltse életre a szobrot.

Olyan éles hangon vinnyogott erre, hogy belesajdult a fülem.

- Micsoda, hogy szén-víz alapú élőlényé tegyek egy szilikát alapú tárgyat? Miért nem mindjárt arra kérsz, hogy exkrementumból építsek neked bolygót? Hogy változtathatnám hússá a követ?

- Biztosan megtalálod a módját, ó, Hatalmas Szellem - mondtam. - Gondolj bele, ha sikerül végrehajtanod ezt az óriási tettet, eldicsekedhetsz vele a saját világodon, és képzeld csak el, milyen ostoba számárként bámulnak majd a kritikusok.

- A kritikusok sokkal rosszabbak az ostoba számárnál - mondta Azazel. - Ha úgy érezhetnék magukat, mint az ostoba szamarak, sokkal jobb soruk volna a megérdemelnél. Az az érzés kifejezetten megjutalmazná őket. Azt akarom, hogy úgy érezzék magukat, mint egy horda farfelanimor.

- Pontosan úgy fogják magukat érezni. És neked nem kell hozzá mást tenned, mint hogy meleggé változtatod a hideget, hússá a követ, puhává a keményet. Különösen puhává. Egy fiatal hölgy, akit igen nagyra becsülök, meg akarja ölelni a szobrot, és puha, ruganyos húst akar az ujjai alatt érezni. Nem szabad, hogy túl kemény legyen. A szobor egy emberi lény tökéletes ábrázolása, és neked nincs más dolgod, mint hogy megtöltsd izmokkal, erekkel, belső szervekkel és idegekkel, az egészet bőrrel vond be, és már kész is vagy.

- Csak ennyi, mi? Mást nem kívánsz?

- De, gondolj csak bele, a kritikusok úgy fogják érezni magukat, mint a farfelanimorok. .

- Hmm. Ez persze igaz. Tudod te egyáltalán, milyen szaga van egy farfelanimornak?

- Nem, de ne mondd el. Engem használhatsz mintának.

- Tréfli egy minta - igazán nem tudom, honnan bővíti a szókincsét. - Tudod, hogy milyen bonyolult a legfejletlenebb emberi agy is?

- Nos - mondtam -, az agyra nem kell túl nagy figyelmet fordítanod. Elderberry egyszerű lány, és azt hiszem, annak, amit ettől a szobortól akar, nem sok köze van az agyhoz.

- Meg kell mutatnod a szobrot, és aztán majd meglátjuk - mondta.

- Rendben. De el ne feledd, a szobornak a szemünk láttára kell életre kelnie, és nagyon szerelmes legyen Elderberrybe.

- A szerelem könnyű, beállítóhormonokkal el lehet intézni.

Másnap meghívattam magam Elderberryvel, hogy újra megnézhessem a szobrot. Azazel az ingzsebemből kandikált ki, és halk, magas horkantásokat hallatott. Elderberry szerencsére csak a szobrát látta, azt sem vette volna észre, ha húsz életnagyságú démon sorakozik fel mellette.

- Nos? - kérdeztem később Azazelt.

- Megpróbálom - felelt. - Rólad mintázott szervekkel töltöm meg. Gondolom, gusztustalan és alsóbb rendű fajod normális példánya vagy.

- Több, mint normális - feleltem gőgösen. - Kiemelkedő példány vagyok.

- Annál jobb. Az egész szobrot bevonom puha, meleg, lüktető hússal. Holnap délig várnia kell, a ti időtök szerint. Az ilyesmit nem lehet elsietni.

- Értettem. Mindketten várni fogunk.

Másnap felhívtam Elderberryt.

- Elderberry, kislányom, beszéltem Aphroditével.

- Azt akarod mondani, George bácsi - suttogta izgatottan -, hogy valóban létezik?

- Hát bizonyos értelemben, gyermekem. Ma délben kettőnk szeme láttára fog életre kelni a te ideális férfid.

- Ó, istenem - pihegte. - Bácsikám, ugye, nem csapsz be?

- Soha senkit nem csapok be - válaszoltam, és ez igaz is, de azért bevallom, hogy egy kicsit ideges voltam, hisz minden Azazelen múlt. Igaz viszont, hogy ő még sosem hagyott cserben.

Délben ismét az alkóvban voltunk mindketten, és a szobrot figyeltük, mely mozdulatlanul bámult maga elé.

- Pontos az órád, drágám? - kérdeztem Elderberryt. Igen. Felhívtam a csillagvizsgálót. Még egy percet kell várnunk.

- Persze lehet, hogy a változás egy-két perccel később következik be. Nehéz ezeket a dolgokat pontosan megbecsülni.

- Egy istennő igazán lehetne pontos. Különben mi értelme istennőnek lenni?

Ezt nevezem igaz hitnek, és igaza is volt, mert a szobor hajszálpontosan délben megremegett. A színe halálos márványfehérből lassan élénk húsrózsaszínre változott. Lassan megmozdult, leeresztette a karját, szeme megkékült és élettelen csillogott, a haja megbarnult, és teste megfelelő pontjain is szőrzet jelent meg. Lehajtotta a fejét, és Elderberryre nézett, aki izgatottan pihegett.

Lassan csikorgó ízületekkel lépett le a talapzatról, és kinyújtott karral Elderberryhez lépegetett.

- Te Elderberry, én Hank - mondta.

- Ó, Hank - suttogta a lány, és a karjaiba omlott.

Hosszú ideig álltak összeforrva, aztán a lány a válla fölött rám nézett, és lázasan csillogó szemmel megszólalt:

- Hank meg én egypár napig itthon maradunk, amolyan nászútfélén, és aztán, George bácsi, majd találkozunk. - És összedörzsölte két ujját, mint aki pénzt számol.

Erre az én szemem is lázasan csillogni kezdett, és lábujjhegyen mentem ki a házból. Tulajdonképpen nagyon zavarónak tartottam, hogy egy teljesen felöltözött fiatal nő egy teljesen meztelen fiatal férfit ölelget, de biztos voltam benne, hogy Elderberry a távozásom után szinte azonnal feloldja ezt a diszharmóniát.

Tíz napig vártam, hogy Elderberry telefonáljon, de nem jelentkezett. Ezen még nem aggódtam különösebben, mert el tudtam képzelni, hogy más elfoglaltsága akadt. Tíz nap múlva azonban eszembe jutott, hogy már ráférne egy lélegzetvételnyi szünet, és különben is, mivel kizárólag nekem és Azazelnek köszönheti, hogy teljesültek eksztatikus vágyai, az volna a tisztességes, ha most már az én eksztatikus vágyaim is teljesülnének.

Elmentem a lakhelyükre, ahol a boldog párt hagytam, és becsöngettem. Elég hosszú ideig tartott, amíg történt valami, és felmerült bennem a kellemetlen gondolat, hogy a két ifjú ember eksztázisa esetleg végkimerüléssel halálhoz vezetett, de az ajtó végül is résnyire nyílt.

Elderberry volt, és teljesen normálisan nézett ki, már ha teljesen normálisnak tekintjük a dühös pillantást.

- Aha, szóval te vagy az - mondta.

- Hát igen - válaszoltam. - Már attól félttem, elutaztál, hogy folytassátok és kiterjesszéték a mézesheteket. - Nem szóltam semmit az aggodalmaimról, hogy esetleg agyon-mézeshetezik magukat. Tapintatlanságnak tartottam volna.

- És mit akarsz?

Ez nem hangzott valami barátságosan. Azt persze meg tudtam érteni, hogy nem örül, ha megzavarták tevékenykedés közben, de hát tíz nap múlva igazán nem a világ vége egy kis szünet.

- Gyermekeim, elfeledkeztél egy apróságról, a millió dollárról - mondtam, belöktem az ajtót, és

besétáltam.

Hideg gúnnnyal nézett rám.

- Amit itt kaphatsz, hapsikám, az legfeljebb egy halom bubke.

Nem tudom, mi lehet az a bubke, de azonnal levontam a következtetést, hogy jóval kevesebbet ér, mint egymillió dollár.

Töprengve és nem is kicsit megbántva érdeklődtem hát:

- Miért? Mi a baj?

- Mi a baj? Még hogy mi a baj? Hát megmondom, hogy mi a baj! Amikor azt mondtam, azt akarom, hogy Hank puha legyen, nem úgy értettem, hogy mindenütt és állandóan.

Erős szobrászkezelével kilökött az ajtón, és bevágta utánam. Aztán ahogy ott álltam tanácstalanul a járdán, újra kinyitotta.

- És ha valaha is vissza mersz jönni, darabokra tépetlek Hankkel. Ugyanis minden más szempontból bikaerős.

Így aztán eljöttem. Mit is tehettem volna? És hogy tetszik ez a történet, mint az én művészi kísérleteim kritikája? Úgyhogy nekem te csak ne panaszkodj.

A történet végeztével George megrázta a fejét, és olyan csüggedtnek látszott, hogy egész meghatódtam.

- George, tudom, hogy az egészért Azazelt okolod, de lásd be, igaziból nem annak az apróságnak a hibája. Annyira hangsúlyoztad a puhaságot...

- A lány is - vágott vissza George sértetten.

- Igen, de te mondtad Azazelnek, hogy téged válasszon mintául, amikor életre kelti a szobrot, és biztosan az a magyarázata, hogy képtelen ...

George tiltón emelte fel kezét, és szúrósan nézett rám.

- Ez - mondta - még fájdalmasabb, mint hogy elvesztettem a pénzt, amit pedig megérdemeltem. Vedd tudomásul, hogy bár első ifjúságom már elmúlt...

- Igen, igen, George, elnézésedet kérem. Te, azt hiszem, tartozom neked egy tízessel, nesze.

Hát, tíz dollár az tíz dollár. George legnagyobb megkönnyebbülésemre elvette a pénzt, és elmosolyodott.

Damokos Katalin fordítása